

anvisende Minister og hans ansvarlige Undergivne, enhver Regnskabsfører er sig bevidst den 31te Marts, hvilke Forpligtelser han har indgaaet, og hvilke Midler han har til at raade over, samt hvorledes de staae til hans Raadighed; det er det; man har forlangt. At ville opgibe Forsøget, fordi det ikke den første Gang er lykkedes rigtig, forekommer mig at være det Uheldigste, der kunde stee; ved dette Forsøg, som har fremstillet de Banffeligheder, som man her har paaviist, har man brudt Isen, og ved at holde fast ved, at det skal sættes igjennem, kan man være sikker paa, uden nogen som helst Regnskabslov, at komme til en Methode, som er fuldkommen fyldestgjørende. Saasnart alle Vedkommende see, at deres Uvillighed i denne Sag ikke kan tjene dem til Noget, kun kan tjene dem til mere Besvær og Bryderi, saa ville de finde Methoderne, saa vil enhver Regnskabsfører følge dem, thi de ere gamle, de have ligget længe for enhver constitutionel Regnskabsfører, som forstaaer sig nogenlunde derpaa; han ved Methoderne, han kender dem, han kan indføre dem, han kan bruge dem, de ere ikke noget Nyt, men noget Sammelt, der har været prøvet, har været forsøgt i Snes af Aar. Derfor man, som sagt, skal drage nogen Slutning af denne Lov, saa er det kun den, at til trods for vore Forhaabninger om de Fremstridt, vort hele Bogholderi havde gjort, Statsvæsenet betræffende, har det staaet paa et meget lavt og lidet ordnet Standpunkt; der har været en vis Nøagtighed tilstede, men der har ikke været gode Former, det har ikke været forudbestemt, hvilke Former der skulde følges, for at man kunde vide, hvor man selv var; hvor man stod, hvor man befandt sig; det er en Klage, man bestandig har ført, og nu ligger Bevistet for, at saaledes har det været. Naar det ærede Medlem har henviist til en Regnskabslov, saa kan en Regnskabslov ikke føre til videre end Regjeringens egne Regler, som for dens Undergivne skulle tjene til Lov; ganske saa andre udenfor liggende Ting maatte da ordnes med det Samme, men alt det Væsentlige kan ordnes af Regjeringen selv ved Instruxer til dens Undergivne, som disse maatte bringes til at lyde; det kan ordnes derved, at der gives de forskjellige Regnskabsførere bestemte og passende

Schemata, som svare til denne Forbring, det kan ordnes derved, at der i det Dieblit, hvor Afslutning gaaer for sig, udsendes enkelte kundige Mand til de Steder, hvor de største Banffeligheder ere, for at hjælpe Vedkommende med at overvinde de Banffeligheder, som deres Uvillighed i Bogføringen altid maa medføre. At vi ere komne ind i denne Banffelighed, ligger jo for en væsentlig Deel deri, at medens vi have bildt os ind, at Kongeriget havde sit særlige Finantsvæsen, og at det stod i Et og Alt under den for det figurerende Finantsminister, har denne Finantsminister ikke haft Magt over de Forhold, han skulde styre, han har maattet finde sig i dem, saaledes som de vare ordnede fra anden Kant, han har derfor kun faaet sin Villie ført igjennem i en eneste Ting, men ikke kunnet faae Sagen ordnet forud og bestemt saaledes, som den burde have været. Det forekommer mig, at man, istedetfor at føre den mindste Klage over denne Lov, skal tage den med Glæde som et Beviis, der endelig er givet os ihænde paa den urigtige Wei, som man hidtil har gaaet. Det ligger jo iøvrigt i Sagens Natur, at Alt, hvad man kender til de Summer, som behøves for at fyldestgjøre det forrige Aars Regnskab, for at fyldestgjøre Alt, hvad der behøves til at ordne det, maa man have kjendt lige saa tidligt, som man kunde komme til en egentlig Regnskabsafslutning, saa kunde det have ligget for samtidig dermed, det havde saa at sige været en simpel og let Maade at udfylde dette Savn paa; at det ikke ligger for samtidig dermed, er et endnu stærkere Beviis paa den Ufuldstændighed, der har været i den hele Regnskabsorden og den Maade, hvorpaa man har samlet de Midler, i Henhold til hvilke man skal aflægge Regnskab. Jeg vil meget tilraade det ærede Thing at gaae trostigt ind paa dette Arbejde, tage det som Noget, der engang maa gaaes igjennem, som et Onde, man lider under for den gode Sags Skyld; Banffelighederne ved dette Arbejde ville langtfra være saa store, som man forestiller sig. Jeg skal slet ikke nægte, at naar disse Finantsaar komme til at foreligge for Revisionen, og den kommer til at beskæftige sig med disse Arbejder, vil der være lidt Mere at gjøre end sædvanligt, men Banffelighederne ville ikke være uovervindelige,